

KABİRE GİDEMİYORUM

Mümkün olduğu kadar hasta dostlarımı hastanede ziyaret etmekle birlikte, dostlarımın cenazesine de mümkün olduğunca katılmayı ihmal etmemeye çalışıyorum. Zaten insanın yaşı ilerleyince birbirlerini ya torunlarının düğününde, ya hastanede, ya da cenazelerde birbirlerini görüyor.

Geçenlerde bir dostumun (Allah rahmet eylesin) Hatuniye camiinde cenaze namazına katıldım. Cenaze namazından sonra yanımda saf tutan emekli öğretmen arkadaşına “Ben arabayı getirdim. Mezara benim araba ile gidebiliriz” teklifinde bulunduğumda, arkadaşım: “ Ben mezara gitmeye özüm baymıyor. Hele cenaze kabire konurken çok korkuyorum. Günlerce gözümün önünde gitmiyor” diyerek camii avlusundan hızla ayrıldı. Ben de şaşım kaldım ne cevap vereceğimi bilmediğim için arkasından bakakaldım. Arkadaşımın bu psikolojisine bir anlam veremedim. Çünkü mezara gitmemek gibi bir durum söz konusu değil. Zira Başlangıcı olan her şeyin mutlaka bir sonu olacaktır. Tarihte nice “ Benden başka büyük yok” diyerek haşa Tanrılık taslayan herkes oraya gitti. Allah uzun ömür versin bu dostum da korktuğu yere bir zaman gelecek o da gidecek. Mezardan korkmak yerine, kendimizi mezara hazırlamamız lazım.

Dünya fani, ömür kısa, yol uzun. Fakat ne hikmetse insanoğlu bunu bir türlü kabul etmiyor. Hele bazı cenazelerin arkasından bazı kişiler “ Ölüm ona yakışmadı” gibi şirk kokan sözler söylemesi bana çok tuhaf geliyor. Hâlbuki İnsan ömrü ne kadar uzun olursa olsun insan ömrü ikinci güneşine benziyor. Gölgesi uzayıp gittiği halde, ikinci güneşi çok çabuk batıyor. Sönen, gölgelenen dünyada hüznümüze hüzn katıyor. Sabah şen şakrak uyananlar, akşam olunca melül, mahzun yatıyor. Oysa bizde şafak, mezara yaklaşmak üzereyken atıyor. Heyhat! senin değil, ecelin borusu ötüyor. Ve ömür sermayesi bitiyor.

Benim çocukluğumda buzdolabı yoktu. 1970 yılında Tuzlada yedek subay okulunda eğitim görürken mola esnasında sohbet ederken bir arkadaş yüksek sesle “ Arkadaş ben buzdolabı, televizyonu olan bir evde doğdum” deyince bu sesi duyan bütün arkadaşlar dikkat kesilerek bu arkadaşına baktılar “kim bu Prens” diye. Öğrendik ki arkadaş Kanada Türk büyük elçisinin çocuğuymuş. Yine çocukluk yıllarımda yüksek dağ başlarında depolanan karlar yazın sıcaklığında kıl heybelere konur toprak toprak satılırdı. Yine böyle bir pazarda bineğinin heybesine kar doldurup pazarda “ An be an sermayesi tükenen bu adama

yardım edin. An be an sermayesi tükenen bu adama yardım edin” diye yaz sığağında karlarını satmaya çalışan bu adamın sözlerini duyan müritleriyle pazarda dolaşan bir Allah dostu, aniden bayılır ve yere düşer. Telaşa düşen müritleri yüzüne su serpererek, kar sürerek ayılttıktan sonra “ Hayrola efendim ne oldu size “ dediklerinde , “ Şu adam bana öyle bir ders verdi ki, her nefes alıp verişimiz de heybedeki eriyen kar gibi ömür sermayemizi mütemadiyen tüketiyoruz.” der.

Devrin padişahı bir suçluyu müebbet hapse mahkûm eder. Bunun üzerine adamcağız büyük bir şaşkınlık içinde sormaktan kendini alamaz. “Bire hünkârım! Fani dünyada müebbet hapis olur mu?” diyor.

Eskiden zarif ve kibar insanlar altmış üçten sonraki hayatı bir nevi fazlalık görürlermiş. Yaşlarını söylemek, sorulan soruya cevap vermek zorunda kaldıkları zaman da “ Efendim, vakit tamam oldu, lakin davet vuku bulmadı” derlermiş.

Peygamberimizin yaşını aşmayı edebe muğayir gören gönül erlerinden biri de Anadolu Alperenlerini yetiştiren Ahmet Yesevi Hazretleridir. Bu mübarek Allah dostu, altmış üç yaşına gelince kendisine yer altında bir hücre hazırlamış. Ömrünün geri kalan bölümünü burada geçirmiş. Adeta dünyada iken kabir hayatı yaşamaya başlamıştır.

Bir tarafta ölen dostunu kabristana kadar uğurlamaktan korkan insan, diğer taraftan da altmış üç yaşından sonraki hayatını da fazlalık olarak görüp, dünyada iken kabir hayatı yaşayan insan. Bunun izahını da size bırakıyorum.

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin ikinci kez İzmir – Aliğa 2 NOLU T TİPİ Cezaevinde mahkumlarla beraberdi.11 Kasımda da Ankara – Sincan L TİPİ cezaevleri ile Ankara Çocuk ve Gençlik kapalı cezaevinde gençlerle beraber olacak.